

The Holy See

Слава Ісусу Христу!

1. *"Як Ти, Отче, в мені, а я в тобі, щоб і вони були в нас об'єднані; щоб світ увірував, що ти мене послав" (Ів. 17,21).*

Слова Євангелія від Святого Івана, які ми щойно чули, повертають нас думкою і серцем до світлиці Тайної Вечері, до місця Останньої Вечері, де Ісус перед своїми страстями молиться Отцеві за Апостолів. Їм він щойно доручив Пресвяту Євхаристію і призначив їх посланцями Нового Завіту, продовжувачами його посланництва для спасіння людства.

Зі слів Спасителя впливає нестримне бажання викупити людство з світового духа і мислення. Одночасно вириває переконання, що спасіння проходить через те, щоб "бути об'єднаними", яке, на зразок життя Пресвятої Тройці, повинно бути ознакою щоденного досвіду і рішення усіх Його учнів.

2. *"Ut unum sint! - Щоб усі були одно!" (Ів 17,21).* Світлиця Тайної Вечері - це місце єдності, яка народжується з любові. Це місце посланництва: *"... щоб світ увірував!" (там же).* Неможливо назвати автентичною євангелізацію без повного сопричастя братів.

Тому **ввечері** першого дня по суботі, з'являючись своїм Апостолам у світлиці Тайної Вечері, Воскреслий Господь знову підтверджує тісний зв'язок між посланництвом і сопричастям, кажучи їм: *"Як мене послав Отець, так я посилаю вас" (Ів 20,21)* і додає: *"Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи - відпустяться їм, кому ж затримаєте - затримаються" (Ів 20, 22-23).*

І знову, у світлиці Тайної Вечері, у день П'ятидесятниці, Апостоли, зібрані разом з Марією, Матір'ю Ісуса, приймають Святого Духа, який об'являється: *"як, могутній шум з неба, що сповнив увесь дім, де вони перебували. І з'явилися їм поділені язики, мов вогонь, і осіли на кожному з них" (Ді 2,3).* З дару воскреслого Христа народжується нове людство, Церква, в якій сопричастя перемагає поділи і розсівання, започатковані духом світу, символом яких є біблійна розповідь про Вавилонську вежу: *"... кожен чув, як вони говорили його мовою" (Ді 2,6).* Ставши одно за діянням Утішителя, учні стають знаряддям діалогу і миру та розпочинають свою місію євангелізації народів.

3. *"Щоб усі були одно"*. Це є таємниця Церкви, яку бажав Христос. Єдність, основана на об'явленій Істині й Любові, не нехтує людини, її культурою та історією, але включає її в сопричастя Пресвятої Тройці, де все, що правдиво людське є підтримане і збагачене.

Власне це є таємниця з великим значенням також і на цій Літургії, яку співслужать католицькі Єпископи і священики східної і латинської традицій. У новому людстві, що народжується з серця Отця небесного і у якому Христос є Головою і яке живе з дару Духа, співіснує багатство традицій, обрядів, канонічних дисциплін, які далекі від того, щоб замірятися на єдність Христового Тіла, навпаки, вони його збагачують своїми дарами. У ній постійно повторюється чудо П'ятидесятниці: люди різних мов, традицій і культур почуваються об'єднаними у визнанні однієї віри в єдиному сопричасті, що народжується з Висот.

З такими почуттями вітаю усіх присутніх. В особливий спосіб вітаю Кардиналів Любомира Гузара, Верховного Архієпископа Львівського для Українців, і Мар'яна Яворського, Архієпископа Львівського для вірних Латинського обряду, разом з єпископами обох обрядів, зі священиками і вірними. Вітаю кожного члена церковної Спільноти, що в самотній спосіб виявляє своє різноманітне багатство на Землі, на якій зустрічаються східна і західна традиції. Це ваше співіснування у любові покликане стати зразком єдності, що є складовою частиною законного плюралізму і гарантованого Єпископом Риму, Наступником святого Апостола Петра.

4. Від самих початків ваша Церква насправді могла користати з багатьох культурних відносин і християнського свідчення різного походження. Згідно з традицією, на початках християнства сам святий Апостол Андрій, відвідуючи місця, де ми тепер знаходимося, мав би засвідчити їхню святість. Бо розповідають, що споглядаючи на скелисті береги Дніпра, він благословив Київську землю кажучи: "На цих горах засяє Господня слава". В такий спосіб він заздалегідь сповіщав навернення до християнської віри великого Київського Князя, святого хрестителя Володимира, за посередництвом якого Дніпро став майже "Йорданом України", а столиця Київ "новим Єрусалимом", матір'ю слов'янського християнства Східної Європи.

Скільки свідчень святості було на цій вашій Землі від дня її Хрещення! На перше місце висувуються мученики Києва, князі Борис і Гліб, яких ви називаєте "страстотерпцями", бо вони прийняли мучеництво з рук рідного брата, не застосувавши проти нього зброї. Це вони зобразили духовне обличчя Київської Церкви, де мучеництво в ім'я братньої любові, в ім'я єдності християн, проявилось як справжня і всеосяжна харизма. Історія недавнього минулого це яскраво доказала.

5. *"Одне бо тіло, один дух, а й в одній надії вашого покликання, яким ви були візвані"* (Еф 4,4). Хіба історія мучеництва вашої церкви не є здійсненням слів святого Апостола Павла, які щойно прозвучали. Він говорив до християн з Ефесу: *"Отож, благаю вас я, Господній в'язень, поводитися достойно покликання, яким вас візвано, у повноті покори й лагідності, з*

довготерпеливістю, терплячи один одного в любові, стараючись зберігати єдність Духа зв'язком миру" (Еф 4, 1-3).

Нині, наново здобута незалежність відкрила новий і багатообіцяючий період, що зобов'язує громадян, поставити собі за мету "будувати рідну хату", Україну, як любив пригадувати Митрополит Андрей Шептицький. Вже десять років Україна вільна і незалежна Держава. Це десятиріччя показало, що не зважаючи на спокуси беззаконня і корупції, її духовні корені є сильні. Висловлюю моє щире побажання, щоб Україна продовжувала житись ідеалами особистої, суспільної і церковної моралі, служачи загальному добру, гідності і самопосягати, не забуваючи дару Десяти Божих Заповідей. Життєздатність її віри і сила відродження її Церкви подиву гідні: корені її минулого стали завдатком надії на майбутнє.

Дорогі брати і сестри! Господня сила, яка підтримувала вашу Країну є силою, якій треба сприяти. Вона діє через вашу вірність і вашу самовідданість, щоб відповісти на Христове запрошення.

У цю особливу хвилину бажаю вшанувати тих, які випередили вас у вірі, і незважаючи на перенесені величезні випробування, зберегли Священну Традицію. Нехай їхній світлий приклад заохочує вас не боятися. Сповнені Духом Христовим, старанно будуйте ваше майбутнє, згідно з Його заповіддю любові.

6. Пригадування віковичної вірності вашої Країни Євангелію, майже природно знову приводить нас сьогодні до світлиці Тайної Вечері і до слів, що їх сказав Христос у Навечір'я своїх Страстей.

Церква постійно повертається до світлиці Тайної Вечері, де вона народилася і де розпочала своє посланництво. Церква відчуває потребу повертатися туди, де Апостоли, після воскресіння Господнього, сповнилися Святим Духом, отримуючи дар мов, щоб могли серед народів і націй світу звіщати великі діла Божі (пор Дії 2,11).

Сьогодні бажаємо духовно повернутися до світлиці Тайної Вечері, щоб краще зрозуміти підстави єдності і посланництва, що привели аж сюди, на береги Дніпра, сміливих вістунів Євангелія, щоб між численними мовами не забракло і тієї, якою розмовляли мешканці Русі.

"Щоб усі були одно!" Бажаємо приєднатися до молитви Господа за єдність своїх учнів. Це щирий заклик до єдності християн. Це безнастанна молитва, яка несеться з покірних і готових до слухання сердець. Мислити і великодушно діяти, щоб могло здійснитись бажання Христа. Від цієї Землі, освяченої кров'ю незліченних мучеників, я разом з вами заносу мою молитву до Господа, щоб усі християни знову були "одно," згідно з бажанням Ісуса у світлиці Тайної Вечері. Нехай же християни третього тисячоліття постануть перед світом з одним серцем і з однією душею!

Це моє палке бажання довіряю Матері Ісуса, яка від самих початків молиться з Церквою і за Церкву. Нехай як у світлиці Тайної Вечері, вона підтримує нас Своїм заступництвом. Нехай вона веде нас шляхом примирення і єдності, щоб християни у кожній частині землі, могли нарешті разом звіщати Христа і Його благовість спасіння людям нового тисячоліття.

Слава Ісусу Христу!